

Caixa de Manresa 2.0

Xavier Gual

Mentre en Todó va cremant etapes judicials del seu període a Barcelona, algú ha llençat un globus sonda financera per veure que passa. Segons ha informat en Carles Blaya en aquest diari, set prohoms manresans, empresaris i professionals liberals, estan estudiant la possibilitat de crear una nova caixa d'estalvis local. Tot el que se'n coneix són les xerrades informals dels presumptes promotors i el registre d'un domini a internet. El cost d'uns cafès i d'una alta digital és la despesa inicial. Els propis i anònims implicats ho han qualificat "d'il·lusió utòpica". Expressió que cal llegir dues vegades per què a la primera es pot percebre com "d'il·lusió òptica", per ser la combinació més habitual d'aquest dos mots i que podria valer perfectament per aquest cas. La utopia és una cosa inabastable, al menys, al moment que es planteja i que és més pròpia del pensament. L'òptica ho és referida a la visió quasi real d'un cosa que realment no és com es veu o que no existeix. Curiosament, totes dues s'han fet servir moltes vegades en el món bancari. Per exemple, a l'hora de vendre les preferents a àvies confiades o per projectes de fusió de caixes per solucionar els seus mals i que han acabat adolorint a tota la societat. Però un clau en treu un altre. Mentre en diferents ambients de la Catalunya Central encara és pontifica amb veu baixa que la Caixa de Manresa històrica va morir contaminada pels problemes de Caixa de Catalunya, algú parla de la següent. Com si els financers d'aquí no s'haguessin apuntat al festival de crèdits immobiliaris a promotores de solvència dispersa i al creixement desafortat d'oficines bancaries amb el símbol taronja. Des del poble més petit fins a la ciutat més remota podies trobar-ne una. El debat sobre si era viable sense fusionar, ens acompanyarà tota la vida.

Un banc o una caixa, si ho simplifiquem al màxim, és un lloc a on guarden els diners d'uns per deixar-los a uns altres. La diferència de preu que es paga entre custodiar-los i prestar-los és el marge amb el que cobreixen les seves despeses i en treuen beneficis. Per tant, per la nova caixa a Manresa caldria saber: qui hi posarà els diners, com s'ho faran per obtenir una llicència del Banc d'Espanya i com donaran seguretat als hipotètics impositors. Sembla prematura i certament agosarada una proposta d'aquest tipus quan els bancs i las caixes estan com estan. Els fons públics (els de tots nosaltres) hi han anat a parar per diferents vies i encara estem amb les orelles calentes i les butxaques fredes amb tot el que han fet. I de cap manera hauria de ser una d'aquelles iniciatives – tant típiques per aquestes terres- en les que es ven compromís i interès col·lectiu per tal que arribin diners en forma de subvencions i ajudes de tota mena, a la vegada que es crea una il·lusió viral per implicar-hi al màxim nombre de persones de bona fe. No és el moment, no és l'hora de fer això. I si els que ho promouen pensen el

contrari ho han d'explicar bé. S'han de presentar amb noms i cognoms. O potser és hora de fer altres coses tals com fer reviure l'economia productiva, industrial i comercial. I com que en el fons tots sabem que els diners dels locals són escassos i porucs, cal captar-ne de forasters amb projectes engrescadors que puguin generar complicitat i resultats. Tothom és mereix el benefici del dubte, però tornar-hi amb una altra caixa ara, després del recent fiasco i amb el Banc Mercantil de Manresa en la memòria dels més grans, sembla un despropòsit. Esperem a veure qui farà ara el paper d'en Manuel Oms i de Prat, el fundador de la caixa bagenca al 1.865. No som al segle XIX. O potser sí?